

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Adresa nr. 17544/2025 din data de 26.01.2026

3/
Domnului Mario Ovidiu Oprea
Secretarul general al Senatului României

Sedinta plenara a Senatului

646 26.1.2026

Stimate domnule secretar general,

Ca urmare a adresei dumneavoastră nr. XXXV/6570/2025 din 24.11.2025 prin care ați transmis Consiliului Superior al Magistraturii, spre avizare, Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 26/2024 privind ordinul de protecție, cu modificările și completările ulterioare (b599/17.11.2025), vă comunicăm că aceasta a fost analizată în ședința din data de 15 ianuarie 2026 a Comisiei nr. 1 - reunită „Legislație și cooperare interinstituțională”.

Referitor la solicitarea de avizare a propunerii legislative, având în vedere prevederile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și interpretarea dată de Curtea Constituțională sintagmei „acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești”, Comisia a reținut că nu se impune emiterea unui aviz de către Consiliul Superior al Magistraturii, urmând a fi exprimat un punct de vedere.

Sub acest aspect, comisia de specialitate a apreciat că propunerea legislativă prezintă anumite deficiențe, întrucât, *de lege lata*, violența fizică, psihică și amenințarea sunt definite deja ca acte de violență, măsura reținerii poate fi dispusă exclusiv de organele judiciare și nu este supusă confirmării procurorului, iar răspunderea organelor implicate în această procedură este deja reglementată de legislația în vigoare.

Cu titlu preliminar, propunerea de completare a art. 1 din Legea nr. 26/2024 prin introducerea a două alineate suplimentare ar trebui să se refere la alineatele (3) și (4), întrucât alineatul (2) definește, în prezent, sintagma membrul de familie.

În ceea ce privește conținutul propunerii formulate la primul punct, s-a apreciat că asimilarea violenței fizice, psihice sau a amenințării grave cu actele de violență este improprie, în condițiile în care acestea sunt deja cuprinse în definiția legală consacrată la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 26/2024. În conformitate cu dispozițiile acestui articol, constituie

acte de violență, între altele, amenințarea unei persoane [lit. c)] și orice acte de violență fizică ori psihică ce pun în pericol integritatea fizică sau psihică a unei persoane [lit. g)].

În continuare, Comisia a reținut că ordinul de protecție reprezintă măsura legală prin care o persoană, victimă a unor acte de violență sau a unor amenințări, hărțuiri etc., poate obține, la cerere, protecție juridică față de agresor.

Ordinul de protecție poate fi emis și provizoriu, la cererea scrisă a victimei actelor de violență sau, după caz, a tutorelui ori a altui reprezentant legal al acesteia, de către polițiști care, aflați în exercitarea atribuțiilor de serviciu, iau cunoștință de săvârșirea unui act de violență, iar din evaluarea situației de fapt rezultă că există risc iminent cu privire la săvârșirea unui alt act de violență îndreptat împotriva victimei care pune în pericol viața, integritatea fizică ori libertatea acesteia.

În cazul în care se constată existența unui act de violență, iar victima sau, după caz, tutorele ori alt reprezentant legal al acesteia, din cauza stării psihice sau fizice sau din alte motive se află în imposibilitatea de a redacta cererea privind ordinul de protecție provizoriu, polițiștii vor completa formularul de evaluare a riscului iminent în baza probelor și a datelor pe care le dețin, iar în cazul în care rezultă risc iminent pentru victimă, aceștia vor emite un ordin de protecție provizoriu.

Având în vedere cele expuse, comisia de specialitate a reținut că soluția propusă de inițiator se regăsește parțial în dreptul pozitiv, organul de poliție având posibilitatea să emită ordinul de protecție provizoriu chiar și în lipsa unei solicitări exprese, în situația în care victima nu formulează cerere de emitere a ordinului de protecție din cauza stării psihice ori fizice în care se află.

Pe de altă parte, soluția legislativă propusă care ar presupune emiterea automată a unui ordin de protecție provizoriu, inclusiv în ipoteza existenței unei opoziții manifeste din partea victimei, apare ca fiind discutabilă, întrucât ignoră faptul că eficiența și finalitatea măsurilor de protecție sunt condiționate, în mod esențial, și de conduita și cooperarea victimei.

Referitor la măsura reținerii menționată în cuprinsul propunerii, comisia a constatat că măsurile preventive pot fi dispuse exclusiv de către organele judiciare, în cadrul unui dosar penal. În aceste condiții, atribuirea competenței de a dispune reținerea pentru 24 de ore organelor de constatare ar reprezenta o extindere inadmisibilă a prerogativelor acestora.

Mai mult decât atât, măsura reținerii nu este supusă, în nicio situație, confirmării procurorului, astfel că soluția propusă nu poate fi integrată în actualul cadru normativ nici din această perspectivă.

Comisia a mai reținut faptul că o asemenea soluție legislativă nu se înscrie în logica reglementării actuale, întrucât în cazul faptelor prevăzute la art. 1 din Legea nr. 26/2024 care constituie și infracțiuni (amenințare, loviri sau alte violențe, vătămare corporală etc.) ori în cazul infracțiunii prevăzute la art. 18 din Legea nr. 26/2024 (faptă care presupune încălcarea ordinului de protecție ori a ordinului de protecție provizoriu) cercetarea penală este realizată de către organele de poliție judiciară, iar nu de către procuror. În exercitarea acestor atribuții organele de cercetare penală pot lua față de agresor măsura reținerii pentru 24 de ore, fără a fi necesară aprobarea ori confirmarea procurorului.

Prin raportare la procedura de investigare a infracțiunilor menționate, s-a apreciat că eventuala soluție care să presupună luarea unor măsuri imediate împotriva agresorului ar trebui să urmeze aceeași logică, acesta urmând să fie condus în fața organului de cercetare penală din cadrul poliției judiciare, care are dreptul și obligația legală de a lua toate măsurile care se impun în contextului unei cauze penale.

Nu în cele din urmă, referitor la răspunderea disciplinară a persoanelor care exercită atribuții în procedura emiterii ordinului de protecție, Comisia a remarcat faptul că încălcarea dispozițiilor legale, cu știință ori din gravă neglijență, poate fi încadrată în una dintre abaterile disciplinare reglementate în prezent.

Astfel, pentru personalul poliției, art. 57 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului enumeră abaterile disciplinare incluzând „neglijența manifestată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu” [lit. b)] și „refuzul nejustificat de a îndeplini o atribuție de serviciu prevăzută în fișa postului” [lit. c¹].

În ceea ce privește magistrații, răspunderea disciplinară este prevăzută de Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, art. 271 incluzând, între altele, abaterea constând în refuzul nejustificat de a îndeplini o îndatorire de serviciu ori exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență.

Cu privire la conținutul abaterii disciplinare, Comisia a reținut că reglementarea omisiunii emiterii ori a confirmării ordinului de protecție provizoriu ca abatere disciplinară este inadecvată, întrucât contravine rolului conferit de lege organului de poliție de a aprecia asupra oportunității emiterii ordinului, precum și prerogativei procurorului de a refuza confirmarea acestuia, dispunând prin ordonanță încetarea măsurilor, atunci când constată, de pildă, că nu sunt îndeplinite condițiile legale.

Raportat la activitățile menționate în propunerea de modificare a art. 24¹ alin. (1), Comisia a observat că acestea vizează atribuții ce revin organului de poliție și magistratului, iar nu funcționarilor publici. În consecință, includerea acestora din urmă în textul prin care se

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

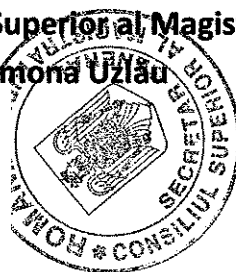
„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

urmărește reglementarea unei abateri disciplinare speciale raportată la aceste atribuții specifice nu este justificată. În plus, răspunderea disciplinară a funcționarilor publici este reglementată distinct prin O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ, act normativ care a abrogat Legea nr. 188/1999.

Față de cele arătate, Comisia de specialitate a Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat că propunerea legislativă nu poate fi adoptată în forma transmisă.

Cu deosebită considerație,

Secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii
Judecător Andreia Simona Uzlaș

Tel: (+40)21-311.69.02
Fax: (+40)21-311.69.01

Website: www.csm1909.ro
Email: secretar_general@csm1909.ro

Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011